

Γρήγορα, Ζανέττα, τελείωσε, είτε η κυρά Μάρθα στην κόρη της. Έτσι καθώς άργεις, δεν θα προφτάσης να φύγης με το ταχυδρομικό άμαξι που θα περάσει σε λίγο. Κάνε λοιπόν γρήγορα. Και μην ξεχνάς πως δπουν να είνε θα φανή ό "Υ6, ό άραβωνιστικός σου. Πρέπει να σ' εβρη έτοιμη, για να φύγете μαζί.

ΝΕΕΣ ΓΑΛΛΙΔΕΣ ΔΙΗΓΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΔΙ

ΤΗΣ SUJY MATHIS

ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΤΟΥ ΚΡΕΜΑΣΜΕΝΟΥ

"Όπου να πραγματοποιηθή μεθαύριο και τ' όνειρο του γάμου μας. Και τότε πια δεν θα δουλεύω σε ξένα καράβια. Θα έχω να' έχω ένα δικό μου φραγάδι στο πλοίο κι' ένα μικρό σπίτι σταούς βράχους της άκρογαλιάς. Και τ' όμορφο, γοργοτάξειδο καράβι μου θα τ' όνομάσω "Ζανέττα".

— Καλά, καλά, μητέρα, είτε η Ζανέττα. Θα κάνω γρήγορα. Μολαταύτα, ή νεαρή κόρη χασιμερούσε μιά ώρα τώρα μπροστά στον καθρέφτη της, που ήταν πολύ μικρός για να μπορέσει να ιδή καλά τó πρόσωπό της, με τó κατάμαυρο άφθονο μαλλιά, τó όποια τού κάκου προσπαθούσε να σημαίξουν γάτω άπ' τόν όραίο κεντημένο κεφαλόδεσμο της.

— Και μη ξεχάσεις, έξακολούθησε ή κυρά Μάρθα, τις παραγγελίες μου. Να μου άγοράσεις όλα όσα σου είπα. Μη βαρεθής να περάσεις κι' από τόν ματάματι Κεντρέκ, για να τού παραγγείλεις έξη χοντρά ζουβάρια για δίχτυα. Και να πής και στον Μαντρού να μου στείλη ένα σακάκι άλευρι.

— Καλά, καλά, άποκρίθηκε ή Ζανέττα κι' όλο σαφώςταν μπροστα στον καθρέφτη.

"Έξαμα, άνοιξε ή πόρτα.

"Ένας νέος παρουσιάστηκε χαμογελαστός, κρατώντας τó σκούφο τον στό χέρι.

"Ήταν ό "Υ6, ό άραβωνιστικός της Ζανέττας. Έρχόταν να την πάρη για να πάνε μαζί στην έμπορεινήγει του Περονά, άφκειά μικρά άπ' τó χωριό τους.

— Είδες, παιδί μου, τού είτε ή κυρά Μάρθα, μόλις τόν άντίκρισε. "Ή Ζανέττα δεν είνε όμοια έτοιμη.

— Τελείωσε, είτε ή Ζανέττα, άφίνοντας πια τόν καθρέφτη και χαμογελώντας στον άραβωνιστικό της.

— Άκούστε, παιδιά μου, έξακολούθησε ή γρηά. Να γυρίσετε νωρίς τó βράδι, σάς παρακαλώ. Μη χάσετε τόν καιρό σας φλωρώντας και χρονοντάς. Γιατί άν δεν προφτάσετε τó άμαξι, θα πετοποιησετε ως δέκα χιλιόμετρα. Κι' εσύ, "Υ6, θα μπορούσες βέβαια να γυρίσης και με τά πόδια, μι ή Ζανέττα μου δεν άντέχει σε τόσο δρόμο. Και πρό πάντων, μη τυχόν γυρίσετε από τó δάσος, για να κόψετε δρόμο. Ξέρετε πως είνε στοιχειωμένο. Άπό τόν καιρό που κρεμάστηκε εκεί κάποιος δυστυχισμένος και κακοροφήτος, σ' όμορφο δάσος στοιχειώσε. Μόλις νυχτώσει, τó φάντασμα τού κρεμασμένου τρέχει γάτω από τά δέντρα, μονοχρίζοντας άγρια. Κι' όποιος περάσει από κεί, τόν φωνάξει ό βρονκόλακας με τ' όνομά του. Κι' αλλοίμονό του άν δεν μπορέσει να ξεφύγη τρέχοντας. "Ο βρονκόλακας τόν πάνει με τά φοβερά μακρά του χέρια και τόν κρεμάει στο ίδιο δέντρο, όπου κρεμάστηκε κι' αυτός.

— Παναγία μου!... Ξεφώνισε ή Ζανέττα και σταυροκοπήθηκε.

— Δεν έχεις να φροβάσει τίποτε, όταν είνε εγώ μαζί σου, της είτε ό "Υ6.

"Έξαμα άκούστηκαν άπ' τó δρόμο ήχοι τροχών και κουνουπίματα.

— Τó άμαξι! φώναξε ή κυρά Μάρθα. Γρήγορα, παιδί... Ζανέττα! Μην ξεχνάς τις παραγγελίες μου.

— Ένοια σου, μητέρα. Δεν θα ξεχάσω τίποτε, άπάντησε ή νέα.

— Στο καλό λοιπόν. "Ή ώρα ή καλή...

— Τι όραία! μουμούριζε ή Ζανέττα. Πόσο είμαι εύτυχιωμένη, άγαπημένε μου "Υ6!

Και τó άμαξι προχωρούσε, όλο προχωρούσε στον έξοχό δρόμο, σκορπίζοντας στον προϊόνό άέρα πρόσχαμα κουνουπίματα...

"Ήταν άλήθεια θαμάσια στό πανηγύρι. Μουσικές, χοροί, χορές. Κι' ένα σπορό πράγματα για πούλημα. Και κόσμος, κόσμος από όλα τά γειτονικά χωριά. Βρισκότουσαν εκεί και διάφοροι συγγενείς και φίλοι τού "Υ6 και της Ζανέττας.

Κι' όι περισσότεροι ήσαν ξεγυάρια άραβωνισαμένον, όπως κι' αυτοί. Ξεχάστηκαν λοιπόν ό "Υ6 κι' ή Ζανέττα με τις εύθιμες παρές. Έφαγαν, έπαιαν, τραγουδούσαν, χορεύαν. Κι' ή ώρα περνούσε, περνούσε χωρίς να τó καταλαβαίνουν, όταν έξαμα ένας άπ' τή συντροφιά φώναξε:

— Παιδιά, Ξέρετε πως ύστερα από τις έννηά δεν θα περάσει πια κανένα άμαξι για να μές ξαναπάη στα χωριά μας. Κι' είνε τώρα ή ώρα όχτώ και μισή.

— "Υ6!... "Υ6!... φώναξε ή Ζανέττα.

"Ή Ζανέττα κούπαξε τόν "Υ6 κι' ένα ύφος ξαφνιασμένο, όσν να έπινοσε από όνειρο.

— "Υ6, τού είτε με φωνή σιγανή, βράδωνσε κι' εγώ δεν άγόρασα ξάμα δτι μου παραγγαίλε ή μητέρα μου... Έλάμα να πάω και στον Μαντρού για να παραγγείλω τó άλευρι...

— Πήγαινε τώρα γρήγορα, της άπάντησε ό "Υ6. Έγώ θα σε περιμένω στο δάσος.

— Στο δάσος; Έκανε με τρόμο ή Ζανέττα.

— Ναι, στο δάσος, είτε ό "Υ6. Έπειδή άγοστηρώσε, δεν θα προφτάσουμε τó άμαξι. Γι' αυτό πρέπει να γυρίσουμε πεζοί, γιατί από κεί ό δρόμος είνε πολύ καό σίνταρος.

— Και ξεχνάς, είτε τρέφοντας ή Ζανέττα, πως τó δάσος είνε στοιχειωμένο;

— Άνοησίες, έκανε ό "Υ6. Άνοησίες που τίς πιστεύουν μόνο ή γρηές... Τό δάσος είνε στοιχειωμένο! Χά! Χά! Έπειδή βρήκαν μι φραά κρεμασμένο σ' ένα δέντρο κάποιον άγνωστο όδοκτόρο, φαντάστηκαν στα χωριά πως τó δάσος στοιχειώσε! Χά! Χά!

— Δεν βρήκαν μονάχα ένα κρεμασμένο, είτε ή Ζανέττα. "Υστερα από μερικές ήμέρες βρήκαν κι' άλλον κι' έπειτα από λίγο καιρό και τρίτο...

— Ναι. Ήσαν δύο φτωχοί ζητιάνοι που άπελιόστηκαν άπ' τή δυστυχία τους και κρεμάστηκαν...

— Όχι! είτε ή Ζανέττα. Δεν κρεμάστηκαν μόνοι τους. Τους κρέμασε τó φάντασμα τού πρώτου κρεμασμένου. Κι' όσοι περάσαν τή νύχτα άργά άπ' τó δάσος, άκούν τόν βρονκόλακα να τούς φωνάξη με τ' όνομά του. Κι' άλλοι μόνο τους άν δεν προφτάσουν να φύγουν!...

— Όλ' αυτά είνε άνοησίες και φαντασίες.

— Όχι! είνε άνοησίες και φαντασίες. Έγώ θα πάω να φωνάσω τά πράγματα που ξεχάσεις, κι' εσύ πήγαινε έντουμιστάξν να παραγγείλεις τó άλευρι στον Μαντρού. Ποιός Ξέρει... μπορεί, άν κάνουμε γρήγορα, να προφτάσουμε και τ' άμαξι. Αν όμως δεν τó προφτάσουμε, θα πάμε από τó δάσος. Έτσι θα γλυτώσουμε πέντε χιλιόμετρα δρόμο. Δεν είνε λίγος βέβαια; Πήγαινε λοιπόν, Ζανέττα, στού Μαντρού.

— Καλά, αγράνα. Αν τó άμαξι έχει φύγει, θα με περιμένεις στο δάσος, δεν είν' έτσι;

— Τι όραία! μουμούριζε ή Ζανέττα. Πόσο είμαι εύτυχιωμένη, άγαπημένε μου "Υ6!

Και τó άμαξι προχωρούσε, όλο προχωρούσε στον έξοχό δρόμο, σκορπίζοντας στον προϊόνό άέρα πρόσχαμα κουνουπίματα...

"Ήταν άλήθεια θαμάσια στό πανηγύρι. Μουσικές, χοροί, χορές. Κι' ένα σπορό πράγματα για πούλημα. Και κόσμος, κόσμος από όλα τά γειτονικά χωριά. Βρισκότουσαν εκεί και διάφοροι συγγενείς και φίλοι τού "Υ6 και της Ζανέττας.

Κι' όι περισσότεροι ήσαν ξεγυάρια άραβωνισαμένον, όπως κι' αυτοί. Ξεχάστηκαν λοιπόν ό "Υ6 κι' ή Ζανέττα με τις εύθιμες παρές. Έφαγαν, έπαιαν, τραγουδούσαν, χορεύαν. Κι' ή ώρα περνούσε, περνούσε χωρίς να τó καταλαβαίνουν, όταν έξαμα ένας άπ' τή συντροφιά φώναξε:

— Παιδιά, Ξέρετε πως ύστερα από τις έννηά δεν θα περάσει πια κανένα άμαξι για να μές ξαναπάη στα χωριά μας. Κι' είνε τώρα ή ώρα όχτώ και μισή.

"Ή Ζανέττα κούπαξε τόν "Υ6 κι' ένα ύφος ξαφνιασμένο, όσν να έπινοσε από όνειρο.

— "Υ6, τού είτε με φωνή σιγανή, βράδωνσε κι' εγώ δεν άγόρασα ξάμα δτι μου παραγγαίλε ή μητέρα μου... Έλάμα να πάω και στον Μαντρού για να παραγγείλω τó άλευρι...

— Πήγαινε τώρα γρήγορα, της άπάντησε ό "Υ6. Έγώ θα σε περιμένω στο δάσος.

— Στο δάσος; Έκανε με τρόμο ή Ζανέττα.

— Ναι, στο δάσος, είτε ό "Υ6. Έπειδή άγοστηρώσε, δεν θα προφτάσουμε τó άμαξι. Γι' αυτό πρέπει να γυρίσουμε πεζοί, γιατί από κεί ό δρόμος είνε πολύ καό σίνταρος.

— Και ξεχνάς, είτε τρέφοντας ή Ζανέττα, πως τó δάσος είνε στοιχειωμένο;

— Άνοησίες, έκανε ό "Υ6. Άνοησίες που τίς πιστεύουν μόνο ή γρηές... Τό δάσος είνε στοιχειωμένο! Χά! Χά! Έπειδή βρήκαν μι φραά κρεμασμένο σ' ένα δέντρο κάποιον άγνωστο όδοκτόρο, φαντάστηκαν στα χωριά πως τó δάσος στοιχειώσε! Χά! Χά!

— Δεν βρήκαν μονάχα ένα κρεμασμένο, είτε ή Ζανέττα. "Υστερα από μερικές ήμέρες βρήκαν κι' άλλον κι' έπειτα από λίγο καιρό και τρίτο...

— Ναι. Ήσαν δύο φτωχοί ζητιάνοι που άπελιόστηκαν άπ' τή δυστυχία τους και κρεμάστηκαν...

— Όχι! είτε ή Ζανέττα. Δεν κρεμάστηκαν μόνοι τους. Τους κρέμασε τó φάντασμα τού πρώτου κρεμασμένου. Κι' όσοι περάσαν τή νύχτα άργά άπ' τó δάσος, άκούν τόν βρονκόλακα να τούς φωνάξη με τ' όνομά του. Κι' άλλοι μόνο τους άν δεν προφτάσουν να φύγουν!...

— Όλ' αυτά είνε άνοησίες και φαντασίες.

— Όχι! είνε άνοησίες και φαντασίες. Έγώ θα πάω να φωνάσω τά πράγματα που ξεχάσεις, κι' εσύ πήγαινε έντουμιστάξν να παραγγείλεις τó άλευρι στον Μαντρού. Ποιός Ξέρει... μπορεί, άν κάνουμε γρήγορα, να προφτάσουμε και τ' άμαξι. Αν όμως δεν τó προφτάσουμε, θα πάμε από τó δάσος. Έτσι θα γλυτώσουμε πέντε χιλιόμετρα δρόμο. Δεν είνε λίγος βέβαια; Πήγαινε λοιπόν, Ζανέττα, στού Μαντρού.

— Καλά, αγράνα. Αν τó άμαξι έχει φύγει, θα με περιμένεις στο δάσος, δεν είν' έτσι;

— Ζανέττα, σ' αγαπώ! Νά, που έπί τέλους άξιοθήκαμε να πάμε μαζί στο πανηγύρι. Θαμάσια πόσο καιρό όνειροποιούσαμε αυτό τó ταξιδάκι; Και νάτο τó όραίο μας όνειρο έγινε πραγματικότης

ΓΝΩΜΙΚΑ, ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ, ΑΞΙΩΜΑΤΑ

ΓΙΑ ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ ΚΑΙ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

Η άνταρσση του άνδρος είνε μάρφωσις ενός μονάχα άτομου. Η άνταρσση όμως της γυναίκας είνε μάρφωσις διαζήτηρον γενεών.

Όσο αγαπούμε μιά γυναίκα, της μιλάμε γιά τον έαυτό της. Όσο την σέβουμε νά την αγαπούμε, της μιλάμε γιά τον έαυτό μας.

Όταν άκούς μιά γυναίκα νά κατηγορή τον έρωτα κι' ένα συγγράμα νά περιφρονή τή γνώμη του Κοινού, νάσαι βέβαιος, ότι το θέλημα εκείνης άρχίζουν νά περνούν και το ταλέντο του συγγράματος νά εξοστρακίζεται.

Ό έρωτας, κατά τις περιστάσεις, λότε πάσχει από νοσοτία και λότε από αρσθενωσία.

Το πνεύμα, ή φλόγα κι' ό έρωτας είνε πράγματα που δεν μπορούν νά χωριστούν.

Το μυθιστόρημα του έρωτος μιάς γυναίκας περιλαμβάνει δύο κεφάλαια: στο πρώτο μέρος ή ήρωίς παραδίδεται, στο δεύτερο εγκαταλείπεται.

Πολλές γυναίκες νά ήσαν περισσότερο χαριτωμένες, άν άγνοούσαν ότι είνε... χαριτωμένες.

Άν είς' έρωτευμένος, πάρε τά βοινά.

Είτε από έρωτα πεθάνεις, είτε από άρρώστεια, το ίδιο πράγμα είνε.

Μόνο οι τυρλέι ρωτάνε γιατί ή γυναίκες έρωτευόνται τους ώραίους.

Ό έρωτας, ό βήχας, το χρέμα κι' ό καπνός δεν κρατάνε πολόν καιρό.

Στόν έρωτα θά βρης: έν άφθονιά τόσο μέλι όσο και φασμάδα.

Ό άληθινός έρωτας δεν γνωρίζει νόμους.

Ό έρωτας χρειάζεται πίσια κι' ή πίσια σταθερότητα.

οιιά, μήπως ήταν ό "Υ6; Μά όταν έφτασε εκεί, δεν ίδε τίποτε...

Είχε προχωρήσει πειά βαθειά μέσα στό δάσος. Τό σκοτάδι ήταν τόση πυκνή κι' ή Ζανέττα θυμήθηκε έξωρα τις ιστορίες τόν φαντασμάτων κι' άρχισε νά φοβάται. Ένα σήνος την έκανε νά τρέμη διαζήτηρη και κρύος ιδρώς έβρεχε το μέτωπό της.

Κι' ό "Υ6 δεν φωνάζαν πωθενά.

Πού ήσαν λοιπόν ό άρραβωνιαστικός της;

Μήπως το στοιχειό τόν είχε φωνάξει κι' αυτός δεν μπόρεσε ν' αντίσταθι στό κάλεσμα του;

Μήπως ήταν κρεμασμένος σέ κάποιο δέντρο;

— Θεέ μου! Πόσο θά ήθελε νά γυρίση πίσω ή φτωχή Ζανέττα. Μά είχε παραπλανηθεί πειά μέσα στό δάσος και δεν ήξερε πού διέσθινον ν' ακολουθήσει.

— Παναγία μου, ψηθύρισε μέ άγωνία, βοήθησέ με.

Έξαφνα τότε μιά φωνή άλλωστη άκούστηκε μέσα στό δάσος, μιά φωνή πνευμένη, βραχνή:

— Ζανέττα! Ζανέττα!...

Φοίχη!... Ήταν ό κρεμασμένος! Ό κρεμασμένος τή φώναζε!

Η Ζανέττα έβαλλη, άρχισε νά τρέχη άκράτητα. Ό μεγάλος φόβος της είχε ξενοδοήσει τις δυνάμεις της και έτρεχε, έτρεχε σάν τρελλή.

Μά έξωρα, φοίχη! Βήματα γρήγορα, βιαστικά, αντίχρησαν πίσω της κι' ή φωνή πνευμένη άκούστηκε ζοηρότερη τώρα:

— Ζανέττα!... Ζανέττα!...

Ό κρεμασμένος θά την έπαινε σέ λίγο! Ήταν χαμένη!

Σφίγγοντας τά δόντια της άπ' την τρομάρα, μέ τά μάτια θολά, έξακολούθησε νά τρέχη σάν τρελλή.

Έξαφνα, το έδαφος υπεχώρησε κάτω άπ' τά πόδια της κι' ή δύστυχη νέα καταρράκτισε σ' ένα βαθύ γκρεμό...

ΕΥΘΥΜΟΙ ΣΤΙΧΟΙ

ΤΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΟΥ ΒΛΑΜΗ

ΣΠΑΡΑΓΜΟΙ

Άπόψε όποιος αγαπήσε, μαζί μου άς τραγουδήσει, άπόψε όποιος γελάστηκε αντίμα μου άς μεθύσει. Βαθύ σά μαχαριά σκοπό νά κλάρη ή λατέρνα κι' όποιος περνάει, κάτελα, σταμάτα τον και κέρνα... Κι' άν σέ φωτύνε ποιός κερνά, πές τους ό γινός τ' Άνέστη, που αγαπήσε σάν τον Χριστό κι' έσφαξε σάν άράτης! Άπόψε έγώ το κόλυβο μοιράζω της αγαπής κι' άντ'ις εβίβας, λέγε τους νά κρίζουν: «Θεός σχωφέστη...». Το αίμα που μέ τό φιλά μου στράγγισε ή Χρυσώ, άπόψε έγώ, σέ μιά στιγμή, έλο τό πήρα πίσω κι' είδα μέσα στά μάτια της, που φωτίζαν άκόμη, μαζί μέ την άντάρα της και κάτι σά συγκώμη... Είνε βαθύς ό πόνος μου κι' ή λύπη μου είνε τόση, ιά όσο κι' άν σφίγγει την ψυχή, δεν έχω μετανοήσει, γιατί τό κρέμα ήταν βαρύ κι' ή γελασιά μεγάλη, που άν ίσως κι' άνασταίνονταν, θά τή χτυπούσε λάλι!...

ΠΑΡΗΓΟΡΙΑ

Εγώ, ρέ, τή ζωή δέ συλλογίζομαι, γιά την αγαπή μου και γιά τό όνομά μου κι' άν λυώσω μέσ' στό κάτεργα, σ' όρκίζομαι, θά τώχω γιά τμη και καινήμα μου". Είρω πώς τό παράθυρο τό σφάλησες, κι' άπότιστα θά μείνουν τά ζουλιούλια, έξω τό καναρίνι πώς τό χάρισες, άλλωιως θά σκούσα είδώ από τή ζουλιετα... Κι' άν ρέφω άκόμα δώ που δεν ήλιάζομαι, γιά τόν προχτεσινό μου έκεινο φρόνο, παρηγορία θά τώχω, σά στογάζομαι, γιά σένα, ρέ μικρό, πώς τό πλερώνω!...

ΠΕΡΙ ΒΟΥΤΗΓΜΑ

Κι' άν έκλεψα, γιά σένα ξεφτελλήτρη, γιά νά σοφ γίνω, σκόβλα, πού χαλάντης κι' άκόμα γιά τά σένα φυλακιστήρα, γιά νά φρανώ στό μάτια σου μεριπλάντης... Και τώρα, επειδή τάχα γουστάρησες τό γειτόνά σου μέ τό δαχτυλίδι, νομίζεις πώς μαζί μου λικνιτάησες, μαύρο και κολοβά σέ τρώει φείδι! Έχτός κι' άν είνε κόλλο και μωρίζεσαι, πώς θά του τό βουτήξης; ρέ τσαχλίνα, γιά νά τό μετατρέφωμε — άνάψεσαι; στό κατελείο του Βάγγου, σέ ρετσίνα... Άν θέλεις τώρα τρώο, γιά τό βουτήγμα, βάλε στό δαχτυλά σου γλυκερήνη και πά' στη χειροφία και στό ζουλιγγμα κατάρφες στη φουχτα σου νά μείνη!...

ΠΕΡΙ ΓΥΜΝΟΤΗΣ

Μέ τό κοινοτούμ τ' άνοιχτό τό έξωμο κι' έξώφυλο, πούταν μαροστά του πιο φραχτό τής Εύας τό σικιόφυλο. Στο Φάληρο μου συγχωπάς, πούνας πάνω στην κάρτα του κι' έξελογιστή ένας πατάς και πέταξε τά ράσα του... Άν τή ζουλιετα σου αγαπάς, σταμάτησε τά μπάνια σου, γιατί που φαίνεται, όποιος πές, μύθρα θά βάλη ή μάνα σου. Και στη δική μου τή γεννά, ρέ έξωμο κι' ύδρόβια, φόνους μετρούμε δέκα έννη κι' ετώνες τρεις ισόβια!...

Ο ΑΓΓΕΛΗΣ

ΦΙΛΙΑ-ΚΟΙΛΙΑ

Στη θερμή την άγκαλιά της με αγαπή μέ κρατούσε μέσ' στό μάτια μέ κεττούσε και μου έδινε φιλά. Θυμάσαι όταν μωδούσες; στό χείλη ένα φιλά; Βαθύ σημαδι μου άφησε σάν νάττανε... καρφί. Κι' έσκαπόμουν πώς γιά νάχη τόση δρεξί, γιά χάδια σίγουρα δέ νάχε άδεια σάν κι' έμένα την καλιά.

Σ' ΕΝΑΝ ΓΟΗΤΑ

Λές ότι όλες σ' αγαπούν κι' όλες γιά σέ πεθαίνουν κι' ότι από τους έρωτας, μαρτύρια τραβάς. Γιά τούτο ένα συμπέρασμα έλοι ό γνωστό σου (βγάζουν: πώς είσαι γλυκοκάματος, γιαι' είσαι... μπιτ χαλδάς.

